

Arrest

nr. 38 367 van 9 februari 2010
in de zaak RvV XXX / II

In zake: XXX

Gekozen woonplaats: XXX

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die verklaart van Boliviaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om het grondgebied te verlaten van 31 augustus 2009, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 november 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat XXX en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Boliviaanse nationaliteit komt op 15 december 2006 het Rijk binnen.

Op 10 januari 2007 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een aankomstverklaring. Zijn verblijf wordt toegelaten tot 14 maart 2007.

Op 6 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2007 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot machtiging tot verblijf.

Op 20 maart 2007 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een BIVR, geldig voor zes maanden, meer bepaald tot 19 september 2007. De verlenging van de verblijfstitel wordt afhankelijk gesteld van het voorafgaande akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de voorlegging van een recent samenwoonstverslag, een attest van wettelijke samenwoning of een notarieel samenlevingscontract met tenlasteneming voor 3,5 jaar.

Op 4 mei 2007 wordt een verklaring van wettelijke samenwoning tussen verzoeker en zijn Belgische partner opgesteld door de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lommel en op 30 juli 2007 wordt door de lokale politie een samenwoningstverslag opgesteld.

Op 19 september 2007 wordt het BIVR van verzoeker tijdelijk verlengd tot 19 september 2008. De verlenging van deze verblijfstitel wordt afhankelijk gesteld van het voorafgaande akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken en van de voorlegging van een recent samenwoningstverslag met mevr. S. B.

Op 15 maart 2008 wordt verzoekers zoon, A. V. geboren. Hij erkent dit kind.

Op 30 juli 2008 wordt door de lokale politie een positief samenwoningstverslag opgesteld.

Op 16 september 2008 wordt het BIVR van verzoeker tijdelijk verlengd tot 19 september 2009. De verlenging van deze verblijfstitel wordt afhankelijk gesteld van het voorafgaande akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, van de voorlegging van een recent samenwoningstverslag met mevr. S. B. en van het niet ten laste zijn van de Belgische Staat.

Op 13 augustus 2009 wordt een samenwoningstverslag opgesteld door de lokale politie waarin wordt vermeld dat verzoeker dit adres verlaten heeft en er geen samenwoning meer is.

Op 31 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel wordt op 25 november 2009 aan verzoeker ter kennis gebracht en is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Gelet op artikel 13, §3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde V., G. R. (...) geboren te ... (...)

-gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur.

Overwegende dat betrokkene deze machtiging tot tijdelijk verblijf kreeg op basis van zijn duurzame relatie met mevrouw B., S. (...) geboren op (...).

Overwegende dat hij in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, tijdelijk verblijf, geldig tot 19.09.2009,

Overwegende dat oa. een recent positief verslag van samenwoning met mevr. B. S. (...) als voorwaarde wordt gesteld voor de verlenging van zijn verblijfsvergunning.

Overwegende dat betrokkene tengevolge van de verklaring tot stopzetting van de wettelijke samenwoning in onderlinge overeenkomst te Herent op 14.08.2009 geen duurzame relatie meer onderhoudt met mevrouw B., S. (...). Overwegende dat ook uit samenwoningstverslag dd. 13.08.2009 blijkt dat er geen samenwoning meer is met mevrouw en meneer op een apart adres woont.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet – de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven “indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

Wordt besloten om aan hem:

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, het bevel te geven om het grondgebied van België te verlaten.

Evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Aangezien een uitwijzing van verzoeker een schending van artikel 8 EVRM betekent

Dat verzoeker ruim 3 jaar in BELGIË verblijf houdt en hij in deze periode zijn familieleven heeft uitgebouwd

Dat verzoeker inmiddels vader is van een zoontje, genaamd A. (...) waarmee hij een zeer sterke band heeft, zoals moge blijken uit de bijgebrachte getuigenverklaringen

Dat verzoeker ook in de toekomst zijn rol als ouder verder wenst te kunnen blijven vervullen, hetgeen materialiter onmogelijk wordt gemaakt indien hij BELGIË dient te verlaten

Dat verzoeker onmiskenbaar een toonbeeld van integratie in de Belgische samenleving is

Dat verzoeker inmiddels een nieuwe stabiele relatie heeft met mevrouw L. F. (...)

Dat in onderhavig geval het recht op een familieleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM geschonden wordt

-Aangezien een uitwijzing van verzoeker een schending van artikel 7 en 9 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind uitmaakt nu het kind recht heeft om in de mate van het mogelijke om door zijn beide ouders te worden verzorgd en in hun aanwezigheid op te groeien

Dat het IVRK wel in uitzonderingsgevallen voorziet doch dat in casu een toepassing hiervan een schending van het redelijkheidbeginsel zou betekenen, vooral nu verzoeker een verzoek tot regularisatie indiende in het kader van de huidige regularisatiecampagne, dat op heden nog steeds hangende is

-Aangezien een uitwijzing van verzoeker een schending van het beginsel van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt

Dat de beslissing van DVZ houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, kennelijk ontdaan is van elke redelijkheid in het licht van de nieuwe familiale omstandigheid die de geboorte van zijn zoontje A. (...) op 15 maart 2008, vormt.

Wat betreft het zorgvuldigheidsbeginsel, oordeelde het Hof van Cassatie in zijn arrest van 7 maart 1963:

“De machten welke de wet aan de administratie in het algemeen belang toekent stellen haar niet vrij van de verplichting tot voorzichtigheid, welke zich aan allen opdringt.”

Meen inzonderheid werd het beginsel van de evenwichtsuitoefening geschonden.

Dat de beslissing van DVZ immers volstrekt voorbijgaat aan verzoeker zijn belangen als ouder van de één jaar oude A. (...) die zijn familie uitmaakt, en waarmee hij ook in de toekomst een leven wenst uit te bouwen

Dat gelet op voorgaande uiteenzetting, verzoeker bijgevolg alle belang heeft bij een annulatie van de beslissing, minstens schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dd 31 augustus 2009

Dat voormelde middel dan ook gegrond is”

3.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat verzoeker niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Het BIVR van verzoeker werd op 16 september 2006 tijdelijk verlengd tot 19 september 2009. De verlenging van de verblijfstitel werd afhankelijk gesteld van het voorafgaande akkoord van de Dienst Vreemdelingenzaken, van de voorlegging van een recent samenwoonstverslag met mevrouw B. en van het niet ten laste zijn van de Belgische Staat. Uit verschillende vaststellingen die terug te vinden zijn in het administratief dossier blijkt dat verzoeker niet meer samenwoont met mevrouw B. (...) hetgeen ook niet betwist wordt door verzoeker. Dit gegeven volstond bijgevolg wel degelijk om hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd bijgevolg op redelijke en zorgvuldige wijze genomen. Met betrekking tot verzoekers beweringen als zou hij een regularisatieaanvraag hebben ingediend in het kader van de huidige regularisatiecampagne die nog steeds hangende is, dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt als zou verzoeker een dergelijke aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de regularisatiecriteria van 19 juli 2009 hebben ingediend. Mocht dit vooralsnog het geval zijn, merkt de

verwerende partij op dat geen enkele wettelijke bepaling een schorsend karakter toekent aan de aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tenslotte wijst de verwerende partij erop dat waar verzoeker de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950, goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) opwerpt, hij in gebreke blijft in concreto aan te tonen op welke wijze het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een schending inhoudt van deze artikelen. Verwerende partij stelt verder dat een eventuele tijdelijke scheiding niet betekent dat verzoeker definitief gescheiden zal worden van zijn zoon en dat hij, van zodra hij in het bezit is van de nodige binnenkomstdocumenten, vrij is om zich opnieuw te verenigen met zijn zoon. Verwerende partij wijst er immers op dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van dergelijke documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Verzoeker maakt volgens verwerende partij trouwens ook niet aannemelijk dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing zijn zoon niet meer zou kunnen zien. Niets belet verzoeker om het nodige te doen vanuit zijn herkomstland teneinde de omgang met zijn minderjarige zoon te bewerkstelligen. Verwerende partij meent tenslotte dat verzoeker niet aantoont dat de bestreden beslissing niet op correcte wijze werd genomen noch op welke wijze artikel 8 van het EVRM en de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag in casu werden geschonden ingevolge de bestreden beslissing.

3.3. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Verzoeker voert aan dat door de bestreden beslissing hij gedwongen wordt België te verlaten waardoor het materialiter onmogelijk is om zijn rol van ouder van zijn zoontje te kunnen blijven vervullen. Bovendien houdt verzoeker voor ondertussen een nieuwe stabiele relatie te hebben met mevrouw L. F. (...) en meent dus dat de bestreden beslissing zijn recht op een familieleven schendt. Bovendien meent hij dat het bevel om het grondgebied te verlaten ontdaan is van elke redelijkheid en voorbijgaat aan verzoeker zijn belangen als ouder van zijn zoon die zijn familie uitmaakt en waarmee hij ook in de toekomst een leven mee wenst uit te bouwen.

De Raad merkt vooreerst op dat het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een zoon heeft die geboren werd op 15 maart 2008 en hoewel hij niet meer samenwoont met mevrouw B., de moeder van zijn zoon, heeft hij nog wel regelmatig contact met zijn zoon zodat hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn zoon een gezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de

openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij geen duurzame relatie meer onderhoudt met mevrouw B. Hij betwist evenmin dat er uit het samenwoonstverslag van 13 augustus 2009 blijkt dat er geen samenwoonst meer is met mevrouw B., hetgeen nochtans een van de voorwaarden uitmaakte voor een verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Verzoeker betwist evenmin dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven wanneer de vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, gerechtigd was om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Het feit dat verzoeker in België een zoon heeft, stelt hem niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de nodige documenten die vereist zijn voor een regelmatige binnenkomst en verblijf in België. Verzoeker kan nog altijd via de geëigende procedure wanneer hij aan de voorwaarden voldoet, verblijfsrecht krijgen. De verplichting om terug te keren is immers van tijdelijke aard en betekent hoegenaamd geen breuk van de relatie. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). In casu toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Verzoeker voert tevens een schending aan van de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag. Daargelaten de vraag of verzoeker belang heeft bij het invoeren van een schending van deze artikelen, gelet op het feit dat de bestreden beslissing niet gericht is tegen het kind en het feit dat de vordering niet namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), merkt de Raad op dat de artikelen 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragpartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen oplegt. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206)

Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift voor dat de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel schendt aangezien hij een “*verzoek tot regularisatie*” indiende in het kader van de huidige regularisatiecampagne en dat deze aanvraag nog steeds hangende is.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een dergelijke aanvraag heeft ingediend. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een kopie van een ingevuld typeformulier "regularisatieaanvraag" met bijlagen bij maar hij voegt geen bewijs van aangetekende zending of een ontvangstbewijs bij.

Bovendien dateert de bestreden beslissing van 31 augustus 2009 en werd deze hem betekend op 25 november 2009. De eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker bij zijn verzoekschrift bijvoegt, dateert van 13 december 2009, dit wil zeggen van na de bestreden beslissing. Er kan niet van verwerende partij verwacht worden dat zij bij het nemen van haar beslissing die gesteund is op het feit dat verzoeker niet meer voldeed aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, rekening houdt met een mogelijke, en derhalve hypothetische, in de toekomst door verzoeker misschien te voeren procedure in het kader van de inmiddels bij arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigde instructie van 19 juli 2009 waarbij illegaal in België verblijvende personen de mogelijkheid werd geboden vanaf 15 september 2009 een regularisatieaanvraag bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen. Deze inmiddels vernietigde tijdelijke regularisatieprocedure heeft geen uitstaans met de vaststelling door verwerende partij dat verzoeker op 13 augustus 2009 niet meer samenwoonde met mevrouw S. B. hetgeen een voorwaarde was voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Verzoeker kan derhalve niet dienstig aanvoeren dat een uitvoering van het bevel een schending van het redelijkheidsbeginsel zou betekenen daar het verwerende partij niet verweten kan worden geen rekening te hebben gehouden met een eventuele toekomstige aanvraag om machtiging tot verblijf.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet schorst (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.956; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of niet verhindert dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij volstrekt voorbij gaat aan zijn belangen als ouder van zijn één jaar oude kind, stelt de Raad vast dat artikel 13, §3, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven wanneer een vreemdeling niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Verzoeker betwist niet dat hij niet meer aan deze voorwaarden voldoet.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op de voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET